

[Baunsgaard.]

initiativet ikke er afgørende; med radikal tilslutning alene kan et flertal for partiernes initiativ ikke skabes.

Det radikale venstre ønsker ikke at ødelægge mulighederne for at bringe konflikten til ophør. Vi har i disse dage kun det ene formål at tilstræbe med vor indflydelse at gøre skaderne for samfundet, erhvervslivet og de enkelte arbejdere så kortvarige og så små som muligt, og det er på denne baggrund, jeg kan anbefale, at man stemmer for den af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og mig foreslåede dagsorden. Jeg kan samtidig meddele, at jeg, da det reelle indhold af den tilføjelse, det ærede medlem hr. Poul Sørensen foreslog, var en afvisning af dette initiativ, selvsagt må anbefale, at man stemmer imod dette ændringsforslag.

Aksel Larsen: Det er et tilfælde, der kunne se ud som en tanke, at folketetinget på den højtærede formands initiativ har sat dette forslag om folketingsindgreb mod strejkerne på dagsordenen på en historisk dato, nemlig den 13. april, 5 års dagen for den herostratisk berømte ophøjelse af det forkastede mæglingsforslag til lov i 1956. Men kan der således være åbenbare lighedspunkter mellem situationen og begivenhederne dengang og situationen nu, så er det, der gør mest indtryk, dog de meget store, ja, væsentlige forskelle.

Dengang var det ikke de borgerlige oppositionspartier, nej, det var regeringen, en socialdemokratisk regering, som kom med forslaget — og fik det vedtaget. Dengang, i modsætning til nu, havde de borgerlige partier det absolutte og ret store flertal i folketetinget, hvilket den daværende regerings talsmænd for resten benyttede som undskyldning for, at den fremsatte og stemte for forslag om, at det, arbejderne havde forkastet, alligevel skulle være vedtaget. De daværende regeringspartiers talsmænd sagde som undskyldning, at de borgerlige partier jo havde flertallet, og hvis regeringen ikke selv kom med forslag, ville de borgerlige partier gøre det — i parentes bemærket en undskyldning, jeg ikke forstod; jeg tror ikke, det er mere behageligt at blive hængt af sine egne end af sine modstandere.

Nu er det altså et borgerligt mindretal, som i opposition til regeringen møder med forslag. Og nu er — som dagbladet Aktuelt så viseligt og korrekt har forklaret — mandatfordelingen i folketetinget en anden end i 1956. At det er tilfældet, skyldes dels socialdemokratiets fremgang ved valget i november i fjor, dels — og måske især — at socialistisk folkeparti kom ind med 11 mandater. Det vil sige, at vore to partier råder over nøjagtig halvdelen af de stemmer, der kan tænkes at være aktive ved afstemningen om et forslag som det foreliggende, og dermed turde det være givet, at det simpelt hen ikke kan vedtages.

Jeg har bemærket de mange udtalelser i venstres og den konservative presse om, at det ene og alene er eksistensen af socialistisk folkeparti og dets styrke her i tinget, der har skabt denne situation og bevirket, at regeringen er modstander af folketingets indgriben. Sådan har man naturligvis lov at ræsonnere, og skulle det være rigtigt, har vi ingenting imod det, så sandt som vi ved starten af vort parti erklærede, at vi ønskede at skabe fornyelse i dansk politik. Ellers vil vi nu nok foretrække ikke at granske motiver, men endogså at gå ud fra, at socialdemokratiet har indset, at regering og folketing ikke har ret til at gøre arbejdernes afstemningsresultat illusorisk, men tværtimod er klar over, at som arbejderparti og demokratisk parti har socialdemokratiet pligt til at handle i overensstemmelse med arbejderne vilje og interesser. Vi kan heller ikke opfatte den radikale regeringsfløjs stillingtagen i dag som andet end et udslag af sund fornuft og retfærdighedssans, og det skal den ikke høre knubbede ord for, selv om det nok forekommer mig, at det ærede medlem hr. Baunsgaards præmisser uægtelig stod i en vis modsætning til hans konklusion.

I øvrigt har man, siden den højtærede statsminister afgav regeringserklæringen efter valget, den 29. november 1960, vidst, at regeringen ikke agtede at rage kastanjerne ud af ilden for Arbejdsgiverforeningen. At dennes ledelse ikke har taget hensyn til advarslen, men ved sin karrige nejpolitik har skabt konfliktsituationen, motiverer ikke, at folketetinget skal rykke ud